

[Arbejdsministeren]

fra hist og pist, som vi så skulle forsøge at få overblik over. Det er for indviklet. Det kan afbureaukratiseres, og det foreslår vi nu.

I det daglige arbejde er det jo kommunerne, der i praksis udfører dette arbejde, og så skal man formelt have AF-systemet ind i det. Nu skaber vi overensstemmelse mellem det formelle og det reelle. Det er også afbureaukratisering. Det er et godt forslag på dette område.

Både fru Lone Møller og hr. Aage Frandsen sagde nej til mulighed for deltidsbeskæftigelse i beskæftigelsesprojekter. Her er vi simpelt hen uenige. Jeg mener, det er rigtigt at åbne denne mulighed af hensyn til de unge. Vi skal passe på, at vi er på de unges side og ikke på systemernes side.

Dernæst spørger hr. Aage Frandsen, hvilke garantier vi har for, at kommunerne gør noget ved dette her.

Dér er det jo sådan, at når man i øvrigt fører en politik, som SF holder flotte taler om, nemlig selvforvaltning og decentralisering osv., så løber vi da en risiko for, at man i kommunerne ikke vil forvalte tingene helt på den måde, som vi måske forestiller os her i dette høje Ting, men der er jo – og det har hr. Aage Frandsen sikkert bemærket – tale om en forlængelse af pligtbeløbet, og det giver da i alt fald nogen form for garanti for, at der sker noget ude i kommunerne. Jeg har i øvrigt fuld tillid til, at kommunerne vil være på de unges side, ligesom jeg opfordrer Folketinget til at være det.

Hr. Aage Frandsen har en noget anden indstilling til offentlig produktion, end jeg har. Derfor er det ikke så underligt, at vi ser lidt forskelligt på §§ 3, 4 og 5, som jo også har været inde i debatten her. Jeg forstod overhovedet ikke fru Jane Oksens indstilling til disse tre paragraffer, der jo skaber sikkerheden for, at man ikke trænger privatproduktion ud.

Efter min opfattelse er det vigtigt, at vi har disse bestemmelser, og det er vigtigt, at vi fastholder, at et arrangement, som en kommune går i gang med, kan ankes til Arbejdsmarkedsnævnet, så man kan sørge for, at disse paragraffer bliver overholdt.

Endvidere sagde hr. Aage Frandsen, at det var en straffeforanstaltning at give de unge et arbejde som modydelse for at modtage penge fra det offentlige. Det er jeg helt uenig i, og jeg tror heller ikke, at de unge opfatter det som en straffeforanstaltning.

Fru Jane Oksen havde et besynderligt, men dog et nogenlunde positivt indlæg, og det er jeg naturligvis glad for.

Indlægget var besynderligt på den måde, at jeg er temmelig overbevist om, at der er skrevet et manuskript uden kendskab til, hvad den socialdemokratiske ordfører ville sige i dag.

Fru Jane Oksen påstod, at forslaget er gen-nemstyret af socialdemokratisk tankegang, men det er den socialdemokratiske ordfører, der tydeligst af alle har taget afstand fra tankerne i dette forslag. Socialdemokratiet er åbenbart for øjeblikket gået helt i baglås. Jeg forstod det ikke, medmindre det er sket på den måde, jeg omtalte før, nemlig at det er et manuskript, der er udarbejdet på forhånd, uden at man har taget hensyn til det socialdemokratiske indlæg.

Fru Jane Oksen, som jo i dag er den helt store fortaler for organisationernes magt, siger: Når LO og DA er enige, kan jeg forstå, at der næsten skal et jordskælv til, før Folketinget får en anden indstilling.

Jeg har det som min forgænger, jeg lytter meget til, hvad organisationerne siger. Jeg lytter meget til deres saglige argumenter, og der skal tungtvejende grunde til at være uenig, hvis begge parter, DA og LO, er enige i en sag, som min forgænger sagde. Men der står hverken i grundloven eller nogen andre steder, at Folketinget eller regeringen har pligt til i alle tilfælde at være enig med parterne. Det har vi ingen pligt til, og vi må have ret til i de situationer, hvor vi finder det rigtigt, at indtage et andet standpunkt, end man gør fra de store organisationers side. Ingen over og ingen ved siden af Folketinget, som et tidligere medlem af det danske Folketing udtrykte det så præcist for efterhånden mange år siden.

Fru Jane Oksen siger, at der er en række spørgsmål, der ønskes afklaret, og det bliver der naturligvis rig lejlighed til i udvalget.

Til hr. Herluf Rasmussen skal jeg sige, at forslaget ikke påfører kommunerne øgede udgifter. Bestemmelsen om, at man skal afsætte et bestemt beløb, er jo uforandret i forhold til tidligere, og kommunerne har klart erklæret, at de har til hensigt, i øvrigt uanset om den bestemmelse er der eller ej, at afsætte beløb mindst af den størrelse til at løse de opgaver, vi taler om her. Der er altså ikke tale om et pålæg til kommunerne om at bruge flere penge.